

Sygn. akt III KK 60/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 czerwca 2014 r.,
sprawy D. S.
skazanego z art. 162 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 października 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 10 kwietnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego D. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. w sprawie ...581/13, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 kwietnia 2013 r. wydany w sprawie ... 1148/12, którym D. S. za czyn zakwalifikowany z art. 162 § 1 kk skazany został na karę jednego roku pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego D. S. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa mogące mieć

istotny wpływ na jego treść: 1) prawa materialnego, wyrażające się w wadliwej wykładni znamion „nie udziela pomocy” art. 162 § 1 kk i polegające na przyjęciu, iż tę dyspozycję tego przepisu wyczerpał czyn oskarżonego mimo, że nie zawierał on znamion przestępstwa, 2) przepisów postępowania: - art. 193 § 1 k.p.k., a wynikające z uznania bez zasięgnięcia opinii biegłego, iż pokrzywdzony znajdował się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, aczkolwiek cytowany przepis w realiach sprawy wymagał zasięgnięcia opinii biegłego, - art. 457 k.p.k. i 424 k.p.k. polegające na oczywiście błędnym ustaleniu, że wnioskowany w apelacji obrońcy wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny był niedopuszczalny, bo zmierzał do interpretacji przez biegłego przepisów prawa; ogólnikowe, nie zawierające uzasadnienia faktycznego ustalenie, że pokrzywdzony znajdował się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, dokonane przez Sądy obu instancji”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy D. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast D. S., wobec jego aktualnej sytuacji majątkowej i braku możliwości zarobkowania, został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Kasacja obrońcy, w znacznej części, wprost powtarza zarzuty apelacji, w tym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co w kasacji w ogóle jest niedopuszczalne, a więc nie zostanie rozpatrzone przez Sąd Najwyższy. Z kolei, zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 424 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny, w sytuacji gdy Sąd ten nie dokonał odmiennych niż Sąd pierwszej instancji ustaleń i odmiennej oceny przeprowadzonych w tej sprawie dowodów. Rozważając natomiast zarzut naruszenia, i to przez Sądy obu instancji, przepisu art. 193 § 1 k.p.k., zwrócić należy uwagę na to, że w toku całego postępowania w tej sprawie wniosek taki

wprost również przez obrońcę nie został złożony, choć konieczność opiniowania przez biegłego z zakresu medycyny obrońca podnosił w kolejnych pismach procesowych. Decydujące jest jednak to, że należało podzielić stanowisko Sądów obu instancji, że przeprowadzenie takiego dowodu co do znajdowania się pokrzywdzonego w tej sprawie „w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu” nie było potrzebne, co przekonująco zostało wywiedzione także w uzasadnieniu zaskarżonego w tej sprawie wyroku Sądu Okręgowego, które to uzasadnienie również w tym zakresie spełnia wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k., czyniąc kasację także w punkcie 2) oczywiście bezzasadną.

Właśnie tę ostatnią kwestię Sąd odwoławczy bardzo szczegółowo i przekonująco rozważył, poświęcając temu zagadnieniu większą część uzasadnienia swego wyroku (s. 7-17). Dokonując ustaleń w tym zakresie Sąd pierwszej instancji uczynił to na podstawie tych wyjaśnień ówczesnego podejrzanego, które trafnie uznał za wiarygodne, a co Sąd odwoławczy zasadnie zaaprobował. W ten sposób ustalone zostało w jakim stanie fizycznym znajdował się pokrzywdzony i w jakich warunkach został on pozostawiony przez oskarżonego. Sąd, bez udziału biegłego z zakresu medycyny, miał możliwość ustalenia, czy pokrzywdzony wówczas znajdował się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem dla jego życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, i to w tej sprawie prawidłowo zostało dokonane, co pozwoliło, z kolei, ustalić, że oskarżony D. S. przypisanym mu zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku określonego w art. 162 § 1 kk.

Zatem, brak jest podstaw do przyjęcia, by Sąd Okręgowy w B., w tej sprawie, rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego D. S., dopuścił się naruszenia przepisów postępowania – art. 193 § 1 k.p.k., art. 457 k.p.k. i art. 424 k.p.k., a także naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 162 § 1 kk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.